

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LÁNGOLÓ AGY

— *Egy hónapig örült voltam* —

„Lenyűgözően bátor...

Váratlan ajándék Amerika egyik legmerészebb
fiatal újságírójától.” – N.P.R.

SUSANNAH CAHALAN

S U S A N N A H C A H A L A N

LÁNGOLÓ AGY

— *Egy hónapig őrült voltam* —

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Azoknak, akiknek a betegségét
nem sikerült diagnosztizálni*

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

„A felejtés létezése sohasem nyert bizonyítást: csak annyit tudunk, hogy vannak dolgok, amelyek nem jutnak eszünkbe, amikor fel akarjuk idézni őket.”

Friedrich Nietzsche

Betegségem természeténél, illetve az agyamra gyakorolt hatásánál fogva csak villanások erejéig emlékszem a tényleges eseményekre, és rövid, ám annál élénkebb hallucinációkra azokból a hónapokból, amelyekben a történetem játszódott. Ez az időszak javarészt kiesett, vagy szeszélyesen ködös. Mivel képtelen vagyok a visszaemlékezésre, a könyv megírása gyakorlat volt az elveszett felfogóképességem számára. Az újságíróként megtanult készségek segítségével felhasználtam a rendelkezésre álló bizonyítékokat – orvosokkal, ápolókkal, barátokkal és családtagokkal készített interjúk szízeit, több ezer oldalnyi orvosi kartont, édesapám naplóját ebből az időszakból, a kórházi jegyzetfüzetet, amelyben az elvált szüleim kommunikáltak egymással, a kórházi tartózkodásom alatt rólam készült biztonsági kamerás felvételek részleteit, valamint a visszaemlékezéseket, orvosi konzultációkat és benyomásokat tartalmazó

jegyzetfüzethegyeket –, hogy a segítségemre legyenek ennek az elmúlt homályos időszaknak az újrarájzolásában. Megváltoztattam néhány nevet és jellemző tulajdonságot, de ettől eltekintve teljes egészében igaz történetről van szó, melynek eredménye memoár és riportkötet keveréke lett.

Még most is készséggel beismerem, hogy megbízhatatlan forrás vagyok. Nem számít, mennyi kutatást végeztem: az a fajta tudatosság, ami a személyemet meghatározza, akkor hiányzott belőlem. Ráadásul elfogult vagyok. Az én életem áll a történet középpontjában, s itt előkerül az újságírás ősrégi dilemmája – csak százszor piszkosabban. Kétségtelenül akadnak dolgok, amelyeket rosszul értelmeztem, rejtélyek, amelyeket sosem oldhatok meg, és megannyi pillanat, ami rögzítés híján feledésbe merült. Ami tehát maradt: egy újságíró oknyomozása énjének legmélyebb bugyraiba – a személyiségébe, emlékezetébe és identitásába –, megpróbálván összeszedni és megérteni a hátramaradt darabkákat.

PROLÓGUS

Először csak sötétség és csend.

– Nyitva van a szemem? Hahó!

Fogalmam sincs, hogy mozgatom-e a számat, vagy van-e egyáltalán valaki, akit erről megkérdezhetnék. Túl sötét van ahhoz, hogy lássak valamit. Pislogok egyet, kettőt, hármat. A gyomromat összeszorítja a tompa balsejtelem. Aztán megértem. A gondolatok csak lassan alakulnak nyelvvé, mintha egy fazék melaszból emelkednének ki. Szavanként jönnek a kérdések. Hol vagyok? Miért viszket a fejem? Hová lettek a többiek? A körülöttem lévő világ fokozatosan tárul ki előttem. Először csak egy tűszúrásnyi lyuk, aminek állandóan növekszik az átmérője. Tárgyak bukkannak elő a homályból, egyre élesebben tudok rájuk fókuszálni. Kell egy kis idő, hogy felismerjem őket: tévé, függöny, ágy.

Rögtön tudom, hogy ki kell jutnom innen. Előrelendülök, de valami ellenem feszül. Ujjaim megtalálják a derekam körül azt a vastag mellényt, ami az ágyhoz kötöz, mint egy... Mi is? Kényszerzubbony. A mellény két hideg fémcsőhöz kapcsolódik. Kezemet a csövek köré fonva felhúzzom magam, de a pántok megint a mellkasomba vájnak, csupán néhány centit engedve. Tőlem jobbra egy zárt ablak, ami az utcára néz. Autók, sárga autók. Taxik. New Yorkban vagyok. Otthon.

*De mielőtt úrrá lenne rajtam a megkönnyebbülés, meglátom őt.
A lila nőt. Engem bámul.*

– Segítség! – ordítom. Arca meg sem rezzen, mintha nem mondtam volna semmit. Megint a szíjajknak feszülök.

– Ne csináld ezt! – gügyögi ismerős jamaicai akcentussal.

– Sybil?

Nem lehet. Ő volt a bébiszitterem kiskoromban. Gyerekfejjel láttam utoljára. Miért éppen a mai napot választotta volna, hogy visszatérjen az életembe?

– Sybil? Hol vagyok?

– A kórházban. Jobb, ha megnyugszol.

Ez nem Sybil.

– Fáj.

A lila nő közelebb jön. Mellei az arcomhoz simulnak, ahogy áthajol fölöttem, hogy leszerelje a hevedereket. Jobb oldalon kezdi, aztán balra halad. Ahogy kiszabadul, ösztönösen felemelem a jobb kezem, hogy megvakarjam a fejem. De haj és fejbőr helyett pamutsapkát érzek. Hirtelen felbőszülve letépem, s mindkét kezemmel tapogatni kezdem a fejem. Műanyag vezetékek hosszú sora. Kihúzok egyet – amitől a fejbőröm csípni kezd valami – és szemmagasságba tartom. Rózsaszín. A csuklómon narancssárga műanyag karperec. Hunyorgok, mert képtelen vagyok a szavakra fókuszálni. Néhány másodperc múlva élesednek ki a nagybetűk: SZÖKÉSVESZÉLY.

ELSŐ RÉSZ

ÖRÜLET

„Éreztem a szárnyak furcsa surrogását a fejemben.”
Virginia Woolf naplója

ELSŐ FEJEZET

POLOSKAPARA

Talán minden egy bogárcsípéssel kezdődött, egy olyan poloskától, ami nem is létezik.

Egy reggel arra ébredtem, hogy két vörös pötty van a bal karomon végigfutó liláskék vénán. 2009 eleje volt, és New Yorkban tombolt a poloskapánik: befészkeltek magukat az irodákba, a butikokba, a mozikba és a parkok padjaira. Bár általában nem aggódom túl a dolgokat, két egymás utáni éjszakán ujjnyi hosszúságú ágyi poloskákkal álmodtam. Jogos aggodalom volt ez, bár a lakás tüzetes átvizsgálása után egyetlen bogarat vagy bármi nyomát sem találtam. Kivéve azt a két csípést. Még egy rovarirtót is kihívtam, hogy ellenőrizze a lakásomat. Egy nyúzott latin férfit, aki tüzetesen átfésült mindent: felemelte a kanapémat, és olyan helyekre is bevilágított, amelyeket addig eszembe sem jutott kitakarítani. Rovarmentesnek nyilvánította a lakást. Ez valószínűtlennek tűnt, úgyhogy újabb időpontot egyeztettem vele, ezúttal irtásra. Mentségére szóljon, várakozásra biztatott, mielőtt gigantikus összeget adtam volna ki egy képzeletbeli invázió leküzdéséért. De erőltettem, hogy csinálja meg. Meggyőződésemm volt, hogy a lakásomban, az ágyamban

és a *testemen* bogarak szaladgálnak. Megígérte, hogy eljön kiirtani őket.

Növekvő aggodalmamat megpróbáltam leplezni a kollégáim előtt. Érthető módon senki sem akart egy poloskaproblémával küszködő emberrel közösködni. Szóval másnap olyan lazán sétáltam be a *New York Post* szerkesztőségében lévő íróasztalomhoz, amennyire csak lehetett. Gondosan eltakartam a csípéseimet, és próbáltam könnyednek, normálisnak tűnni. Nem mintha a „normális” szó túl sokat jelentene ott.

Bár a *Post* mániákus megrögzöttséggel hajkurássza azt, ami új, valójában majdnem annyi idős, mint maga a nemzet. Alexander Hamilton alapította 1801-ben, így az ország legrégebbi folyamatosan nyomtatott újságja. Már az első évszázadban küzdött a rab-szolgaság eltörléséért, és hozzájárult a Central Park kialakításához. Ma a szerkesztőség munkahelyekre tagolt, mégis levegőtlen; tele a nyitott fülkék soraival és egy halom irattartó polccal, amelyek több évtized használaton kívüli, feledésbe merült dokumentumaival terhesekek. A falakon szeplőként sorakozó rég nem járó órák, a fejjel lefelé lóगतott, száradó virágok, a kép, amin egy border collie hátán lovagol egy majom, meg egy óriási habszivacs Six Flags-ujj a hatalmas vidámpark-részvénytársaságtól – mind a riporterek munkáiról árulkodnak. A számítógépek kőkorszakiak, a fénymásolók mérete kisebbfajta pónilovakéval vetekszik. Van egy kis raktárhelyiség, ami régen dohányzóként szolgált, most pedig a szükséges eszközök laknak benne. Ajtaján viharvert tábla figyelmeztet, hogy a dohányzó már nem üzemel – mintha valaki véletlenül betévedhetne egy cigarettára a monitorok és a videófelszerelés közé. Ez az én furcsa kis világom immár hét esztendeje, amióta tizenhét évesen gyakornokként idekerültem.

A helyiségben csak úgy nyüzsg az élet – főleg lapzárta előtt. Bilentyűzetek kopognak, szerkesztők kiabálnak, újságírók vihorásznak... Testet ölt a szenzációhajhász napilapok sztereotípiája.

– Hol a kibaszott fotó ehhez a képaláíráshoz?

– Hogyhogy nem tudta, hogy a nő prosti?

– Milyen színű volt annak a fazonnak a zoknijja, aki leugrott a hídról?

Mint egy bár, csak alkohol nélkül, adrenalintól fűtött hírfüggőkkel telve. A *Post* jellegzetes hősei: a szakma legfrappánsabb vezércikkírói, az exkluzív anyagok után loholó, megacélosodott nagykutyák, meg A típusú munkaalkoholisták, akik kaméleonként egyaránt képesek támogatni vagy ellenszegülni. A legtöbb napon viszont a szerkesztőség visszafogott, hiszen mindenki bírósági dokumentumokat bogarász csendben, információforrásokat interjúvol, vagy éppen újságot olvas. Gyakran – mint például ma is – a szerkesztőség olyan csendes, mint egy hullaház.

A nap kezdetén az asztalom felé lavíroztam a zöld Manhattan jelzéssel ellátott fülkesorok között: Liberty Street, Nassau Street, Pine Street és William Street. Azoknak az időknek a mementói, amikor még ezek a külvárosi utcácskák vették körül a Post korábbi székhelyét, a South Street Seaporton. Az én fülkém a Pine Streeten van. Ebben a nagy csendben huppantam le a székemre Angela mellé, aki a legjobb barátom a lapnál, és kényszeredetten rámosolyogtam. Igyekeztem, hogy az érdeklődésem ne visszhangozzon túl élesen a csendes helyiségben, és azt kérdeztem tőle:

– Tudsz valamit a poloskacsípésekről?

Gyakran viccelődtem, hogy ha valaha is lesz egy lányom, azt szeretném, hogy Angelára hasonlítson. Sok szempontból ő az én hősöm ebben a szerkesztőségben. Amikor három évvel ezelőtt

először találkoztam vele, halk szavú, félénk fiatal nő volt Queensből, alig pár évvel idősebb nálam. Egy kis hetilaptól érkezett a *Post*-hoz, s azóta az egyik legtehetségesebb riporterre érett a nagyvárosi szenzációhajhászás nyomása alatt, sorban készítve a legjobb anyagokat. Angela péntek esténként általában négy cikket írt egyszerre, osztott monitoron. Nem tudtam neki segíteni, de felnéztem rá. Most pedig tényleg szükségem volt a tanácsára.

A rettegett *poloska* szó hallatán Angela távolabb gurította a széket az enyémtől.

– Ne mondd, hogy nálad is vannak! – mondta huncut mosollyal. Mutattam neki a karomat, de mielőtt belelendülhettem volna a panaszkodásba, megcsörrent a telefonom.

– Kész vagy?

Steve volt az, a vasárnapi szerkesztő. Alig járt a harmincas évei közepén, mégis kinevezték a vasárnapi kiadás vezető szerkesztőjének. Én is annak a részlegnek dolgoztam, és barátságossága ellenére tartottam Steve-től. Keddenként volt egy fontos megbeszélés, ahol minden egyes újságírónak fel kellett vonultatnia néhány ötletet a vasárnapi lapszámhoz. Hangjának hallatán pánikszerűen tudatosult bennem, hogy egyáltalán nem készültem fel az aktuális értekezletre. Többnyire legalább három ötlettel szolgáltam – nem mindig óriásiakkal, de legalább fel tudtam mutatni valamit. Most pedig semmit. Még csak annyit sem, hogy végigfűlentssem a következő öt percet. Hogy hagyhattam, hogy ez megtörténjen? Ezt a megbeszélést képtelenség elfelejteni: olyan heti rituálé, amire mindannyian akkurátusan felkészülünk, még a szabadnapokon is!

A poloskákat elfelejtve tágra nyílt szemekkel Angelára meredtem, felugrottam, és sután reménykedtem, hogy mire odaérek Steve-hez, megoldódik minden.

Idegesen sétáltam vissza a Pine Streeten keresztül Steve irodájába. Paul mellé ültem, aki a vasárnapi hírszerkesztő, s egyben közeli barátom is. Másodéves főiskolás korom óta a mentorom. A szemkontaktust elkerülve biccentettem neki. Megigazítottam a karcos, vastag keretes *Annie Hall*-szemüvegemet, amit egy tollforgató barátom az én egyedi fogamzástólomnak nevezett, mert „senki sem fog veled lefeküdni, amíg ez rajtad van”.

Csendben ültünk egy darabig, miközben hagytam, hogy Paul ismerős, mindent átható jelenléte megnyugtasson. Borzas, idő előtt megszült hajával, meg a hajlandóságával, hogy a *bazmeget* kötőszóként dobálja, a lecsúszott újságíró és a briliáns szerkesztő eszenciája volt egy személyben.

Ő adott nekem esélyt riporterként a második főiskolai évemet követő nyáron, miután a családunk egyik barátja bemutatott miniket egymásnak. Az első néhány esztendő után, amikor lótitútként dolgoztam a legfrissebb hírekre lecsapva és mások cikkeihez szükséges információkat keresgélve, Paul ajánlotta az első komoly megbízást, a züllésről a New York-i Egyetem egyik kollégiumában. Miután visszatértem az anyaggal meg a sörpongozás közben rólam készült képekkel, lenyűgözte a pimaszságom. Bár a leleplezés sosem került be a lapba, még több cikkel bízott meg, mígnem 2008-ban teljes munkaidőre alkalmaztak. Most, hogy ott ültem Steve irodájában teljesen felkészületlenül, úgy éreztem magam, mint valami befejezetlen dolog, ami érdemtelen Paul tiszteletére és bizalmára.

Egyre mélyült a csend, amíg föl nem néztem. Steve és Paul várakozó tekintettel bámult rám. Úgyhogy egyszerűen beszélni kezdtem, remélve, hogy beugrik valami.

– Egy blogban olvastam a sztorit – kezdtem kétségbeesetten turkálni a félig kiforrott elképzelések között.

– Ez tényleg nem elég jó – vágott közbe Steve. – Ennél jobb cuccot kell hoznod, oké? Kérlek, máskor ne gyere üres kézzel!

Paul vöröslő arccal bólintott. Most először azóta, hogy elkezdtem a gimis lapnál dolgozni, nem feleltem meg az újságírásban. Magamra dühösen jöttem el a megbeszélésről, egyúttal elképedtem a saját együgyűségemen.

– Jól vagy? – kérdezte Angela, amikor visszaértem az asztalomhoz.

– Aha. Tudod, csak pocsékul végzem a munkámat. Nem nagy dolog... – jegyeztem meg sötéten.

Elbűvölően szabálytalan metszőfogait kivillantva felnevetett.

– Jaj, ugyan már, Susannah! Mi történt? Ne vedd a szívedre! Profi vagy.

– Köszí, Angie! – mondtam a langymeleg kávémba kortyolva. – Egyszerűen nem úgy alakulnak a dolgok, ahogy szeretném.

A nap viszontagságain merengve sétáltam a szerkesztőségnek otthont adó News Corp. épülettől nyugatra a Hatodik sugárúton, a Times Square-nek hívott turisták sújtotta területen keresztül, a Hell's Kitchen-i lakásom felé. Mintha csak szándékosan a New York-i firkászok kliséjét testesíteném meg, szűkös egyszobás garzont béreltem, ahol kihúzható kanapén aludtam. A hátborzongatóan csendes lakás néhány ingatlan közös udvarára nézett, így a szűrénázó rendőrautók és zajos kukáskocsik hangja helyett gyakran a szomszéd harmonikázására ébredtem.

Mivel még mindig a csípéseken járt az eszem, a rovarirtó hiába biztosított róla, hogy alaptalan az aggodalmam. Felkészültem a fogadására, hogy körbepermetezze a lakást, és a poloskavonzó tárgyak kiselejtezésével töltöttem az éjszakát. Kukába kerültek az imádott kivágásaim a *Posz*ból – cikkek százai, melyek arra emlékeztettek, milyen bizarr munkám van. Áldozatok és a gyanúsítottak, veszélyes

gettók, börtönök és kórházak, fotósok autójában töltött huszonnégy órás műszakok a hírességek megörökítéséhez – vagy „lesifotózásához”. Mindig is imádtam minden percét. De akkor miért lettem hirtelen ennyire vacak benne?

Ahogy szemeteszsákokba tuskoltam ezeket a kincseket, elidőztem néhány szalagcím fölött. Köztük volt az addigi karrierem legnagyobb sztorija: sikerült összehoznom egy exkluzív börtöninterjút Michael Devlin gyermekrablóval. Az országos média ráugrott az anyagra. Bár csak a St. Louis-i Washington Egyetem végzős hallgatója voltam, Devlin szóba állt velem, két alkalommal is. De a sztorinak ezzel még nincs vége! Az ügyvédei bekattantak a cikk megjelenése után, gyalázkodó kampányt indítottak a *Post* ellen. Jogorvoslatot követeltek, miközben a helyi és az országos média élő tévéadásban kezdte vitatni a módszereimet, megkérdőjelezve a börtöninterjúk etikusságát, és úgy általában a szenzációhajhász napilapokét.

Paul kapott tőlem néhány sírós telefonhívást akkoriban, ami közelebb hozott minket egymáshoz. Végül az újság és a szerkesztőim is mellém álltak. Bár az eset megrázott, meghozta az étvágyamat – onnantól kezdve az illetékes „börtönössé” váltam. Devlint utána háromszoros életfogytiglani szabadságvesztésre ítélték.

Aztán ott volt a fenékimplantátumos sztori. „Hátulról fenyeget a veszély” – még most is nevetnem kellett a szalagcímen. Sztriptíztáncosnak kellett álcáznom magam olcsó fenékpasztikáért kutakodva egy olyan nőnél, aki illegálisan végezte a beavatkozásokat egy kisvárosi hotelszobában. Ahogy ott álltam bokáig letolt bugyiban, próbáltam nem megalázva érezni magam, amikor „farpoánként ezer dollárt” kért... Kétszer annyit, mint attól a nőtől, aki kitalált róla a *Post*nak.

Az újságírás izgalmas. Mindig is szerettem olyan valóságban élni, ami mesésebb a fikciónál. Még mit sem sejtettem róla, hogy az

életem hamarosan olyan bizarrá válik, hogy a saját imádott bulvár-lapom címlapjára kerülhetek vele.

Bár az emlék mosolyra készítetett, az egyre növekvő szemétha-lomra vetettem a kivágást. Ahová való – füstölögtem annak elle-nére, hogy azok az őrült történetek a világot jelentették nekem. Abban a pillanatban szükségesnek tűnt ugyan, de több év mun-kájának érzéketlen kihajigálása egyáltalán nem volt jellemző rám. Nosztalgikus gyűjtögető hörcsög voltam, aki a negyedik osztály-ban írt verseihez és az alsósként írt huszonvalahány éves naplójá-hoz is ragaszkodott. Akkor még nem látszott összefüggés a polos-kaparám, a munkahelyi feledékenységem és az aktáim megsem-misítése között, még nem tudtam, hogy a bogárfóbia a pszichózis jele is lehet. Ez kevésbé ismert probléma, mivel a parazitózisban – vagy más néven Eckbom-szindrómában – szenvedők mentálhigié-nés szakemberek helyett általában rovarirtókkal vagy bőrgyógyá-szokkal konzultálnak a képzeletbeli invázió miatt, s ennek eredmé-nyeként többnyire diagnózis nélkül maradnak. (1) Mint kiderült, az én bajom sokkal súlyosabb volt egy viszkető alkarnál és egy elfe-lejtett értekezletnél.

Órákkal azután, hogy mindent elpakoltam a poloskamentes övezet biztosítása érdekében, egy fikarcnyival sem éreztem jobban magam. A fekete szemeteszások mellett térdelve szörnyű sajtás állt a gyomromba – az a fajta szabadjára engedett rettenet, ami a szív-fájdalmat vagy a halált kíséri. Amikor felálltam, az éles fájdalom lándzsaként hasogatta a tudatom, akár egy égető migrénes roham – bár azelőtt még sosem volt olyanom. A fürdőszobába botladozva egyszerűen nem reagált a lábam és a testem. Úgy éreztem magam, mintha futóhomokban süllyednék el. *Biztos elkaptam az influenzát* – gondoltam.

Talán nem az influenza miatt volt, mint ahogy a poloskáktól való rettegés sem. Valószínűleg egy kórokozó hatolt be a testembe. Egy apró egysejtű, ami mindent mozgásba lendített. Talán attól az üzletembertől jött, aki néhány nappal azelőtt rám tüsszentett a metrón, vírusrészescskék millióit szabadítva mindenkire a szerelvényben? (2) Vagy valami ételben lapult? Esetleg egy apró hámsérülésen keresztül jutott be a testembe, tán éppen a rejtélyes csípéseken át?

Újra és újra eszembe jut.

Az orvosok nem tudják pontosan, hogy kezdődött ez nálam. Világos, hogy ha az az ember rád tüsszent, valószínűleg legfeljebb náthás leszel. De az én világomat kifordította a sarkaiból, s majdnem egy életre elmeagyógyintézetbe záratott.

MÁSODIK FEJEZET

LÁNY FEKETE CSIPKE MELLTARTÓBAN

Néhány nap múlva a migrén, az értekezlet és a poloskainvázio mind távoli emlékképpnek tűnt, amikor kipihenten és boldogan felébredtem a barátom ágyában. Előző éjjel először vittem el Stephent az apámhoz és a mostohaanyámhoz, Gisele-hez, a pompás barna homokkőből épült házukba. Nagy lépés volt ez a négy hónapos kapcsolatunkban. Stephen már találkozott az anyukámmal – a szüleim elváltak tizenhat éves koromban, és anyához mindig is közelebb álltam, így többször találkoztunk –, de tudom, hogy az apukám félelmetesnek tűnhet. Ráadásul vele nem is volt olyan őszinte a viszonyom. (Annak ellenére, hogy már több mint egy éve összeházasodtak, csak nemrég számoltak be a testvéremnek és nekem az esküvőjükről.) De bensőséges és kellemes vacsora kerekedett a dologból, borral és jó kajával. Stephen és én azzal az érzéssel távoztunk, hogy sikeresen zárult az este.

Apukám később bevallotta, hogy az első találkozás idején inkább futó kalandként, mintsem hosszú távú kapcsolatként tekintett a

dologra, de én egyáltalán nem így gondoltam. Igaz, hogy csak akkoriban kezdtünk randevúzni Stephennel, viszont már hat éve ismerjük egymást. Tizennyolc éves voltam, és ugyanabban a lemezboltban dolgoztunk Summitban, New Jersey államban. Annak idején egymás kulturált ugratásával töltöttük a munkanapokat, ám ennél tovább nem mélyült a kapcsolatunk. Leginkább azért nem, mert hét évvel idősebb nálam, ami elképzelhetetlen korkülönbség egy tinédzser számára. De tavaly egy őszi estén egymásba botlottunk egy közös barátunk buliján, egy East Village-i bárban. Sörösüvegeinket összekocintva szövetséget kötöttünk a közös rövidnadrágotúlatunkra és Bob Dylan *Nashville Skyline* című albumának imádatára alapozva. Stephen vonzó volt a maga bágyadt, „egész-éjjelnem-aludtam” módján: borzas, hosszú hajú zenész sovány dohányos testalkattal meg lexikonokat megszegyenítő zenei tudással. De a szeme, a bizalommal és őszinteséggel teli tekintete tűnt a legcsábítóbbnak. Azok a szemek, amelyek nem rejtegettek semmit sem, és amitől olyan érzésem volt, mintha mindig is együtt lettünk volna.

Azon a reggelen kinyújtóztam az ágyában, az (enyémhez képest) hatalmas Jersey City-i stúdióban, és rájöttem, hogy az egész lakás az enyém. Stephen már elment a zenekari próbára, ami egész nap eltart. Így hát ott maradtam egyedül, szabad akaratomra bízva, hogy menjek vagy maradjak. Egy hónappal azelőtt cseréltünk kulcsokat. Ez volt az első alkalom, hogy idáig merészkedtem egy fiúval, de semmi kétségem nem volt afelől, hogy helyesen cselekszem. Nagyon jól éreztük magunkat együtt: boldogság, biztonság és bizalom érzése lengett minket körül. Ahogy ott feküdtem, hirtelen és váratlanul megszállt egy gondolat: *olvasd el az e-mailjeit.*

Ez az ésszerűtlen féltékenység teljesen távol állt tőlem. Még sosem éreztem ilyen kísértést az intellektuális birtokháborításra. De anélkül, hogy igazából belegondoltam volna, mit teszek, kinyitottam a MacBookját, és elkezdtem legörgetni a postafiókját. Átböngésztem több hónapra való hétköznapi levelezést, amíg győzedelmesen elő nem ástam egyet, ami az exbarátnőjétől nemrégiben érkezett. Az üzenet tárgya az volt, hogy „Tetszik neked?” Dühösen kalapáló szívvel rákattintottam. Egy képet küldött magáról, amin csábítóan, csücsöri ajkakkal pózol, vadonatúj gesztenyebarna hajsztínét mutogatva. Nem úgy tűnt, mintha Stephen valaha is válaszolt volna rá. Mégis, le kellett küzdenem a késztetést, hogy behúzzak egyet a számítógépnek, majd keresztülhajítsam a szobán. Ahelyett, hogy leálltam volna, utat engedtem a mérgemnek, és addig folytattam a turkálást, amíg ki nem ástam az egyéves kapcsolatuk krónikájául szolgáló levelezést. A legtöbb e-mail egyetlen szóval zárult: „szeretlek”. Stephen és én még soha nem mondtuk ezt egymásnak. Felbőszülten becsuktam a laptopot, bár nem tudtam, valójában miért vagyok mérges. Tisztában voltam vele, hogy szóba sem állt vele, amióta mi együtt vagyunk, és hogy nem tett semmi rosszat. De kényszert éreztem, hogy máshol is nyomok után kutassak.

Lábujjhegyen ártipegtem az IKEA-s komódjához – ahol megtorpantam. *Mi van, ha kamerákat szerelt fel?* Á... Ki veszi fel titokban, hogy mi zajlik a lakásában, amikor nincs otthon – az új bébiszitter után leskelődő túlbuzgó szülőket leszámítva? De a gondolat továbbra is ott motoszkált a fejemben. *Mi van, ha figyel?* *Mi van, ha ez egy teszt?* Az ismeretlen paranoia rám ijesztett ugyan, de nem akadályozott meg benne, hogy kihúzzam a fiókokat, felforgassam a ruháit, s a földre dobáljam őket egészen addig, amíg meg nem találok a főnyereményt: egy zenekari matricákkal díszített kartondobozt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

levelek és fotók százaival tele, főleg exekével. Volt egy hosszúkás gyorsfotó-sorozat a legutóbbival: fintorogtak, vágyakozva néztek egymásra, nevettek, aztán csókolóztak. Az egész lejátszódott előttem. Feltárult a jelenet, mint egy gyermek képeskönyve. Tanúja voltam annak, hogy szerelembe esnek. Aztán volt ott egy kép ugyanarról a lányról átlátszó csipke melltartóban, kezeivel a csontos csípőjén. A haja kiszívott szőkében pompázott, de nem ribancosan, hanem vonzó módon. A fotó alatt pedig a levelek: egy maroknyi kézzel írt üzenet, ami Stephen tinédzserkoráig visszanyúlt. A legfelsőben ugyanaz a barátnő ömlengett arról, hogy mennyire hiányzott neki, amíg Franciaországban volt. Rosszul használta az „övék” szót, ráadásul a *mindenképpen* úgy írta: „*minden képen*”, ami annyira izgalomba hozott, hogy hangosan felnevettem, szinte vihogtam.

A következő levélért nyúlva megláttam magam a szekrény tükrében, ahogy ott állok egy szál melltartóban és bugyiban, Stephen szerelmes leveleit a combom közé szorítva. Egy idegen nézett vissza a tükörből: a hajam vadul szétállt, az arcom pedig eltorzultan és szokatlanul festett. *Én sosem viselkedem így* – gondoltam undorodva. – *Mi a baj velem? Soha életemben nem kutakodtam a párom holmijai között.*

Az ágyhoz rohanva kézbe vettem a telefonomat. Két órát vesztettem el. Nagyjából öt percnek tűnt. Pillanatokon belül visszavert a migrén, vele együtt az émelygés is. Akkor vettem észre először, hogy furcsa érzés van a bal kezemben, durva zsibbadásféleség. Ökölbe szorítottam és kinyújtottam az ujjaimat a bizsergés csillapítására, de csak rosszabb lett. Próbáltam figyelmen kívül hagyni a kellemetlen, csípős érzést, visszaloholtam a fiókhoz, hogy visszapaoljam a dolgait – így nem veszi majd észre az eltévelyedésem. Lasacsakán teljesen elzsibbadt a bal kezem.